

Sygn. akt III CSK 310/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa L. K. działającej przez opiekuna prawnego B. C.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" z siedzibą w K.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] - w sprawie o ustalenie - oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 października 2013 r.

Od wyroku Sądu drugiej instancji skarżąca wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że została pozbawiona możliwości obrony swych praw, przez co zachodzi nieważność postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.), oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny w [...] oddalił wnioski dowodowe powódki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) występuje wtedy, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. W orzecznictwie jednoznacznie przyjmuje się, że ewentualne uchybienia w zakresie postępowania dowodowego lub pominięcie zgłoszonych przez stronę środków dowodowych nie powoduje nieważności postępowania (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1997 r., II CKN 302/97, nie publ., z dnia 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPUS 1998, nr 17, poz. 509, z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPUS 2002, nr 17, poz. 421, z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, nie publ., i z dnia 6 listopada 2003 r., II CK 171/02, nie publ., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2005 r., II PK 116/05, nie publ.).

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, iż rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy zostanie wykazane,

że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.). Skarżąca takiego wyводу nie przeprowadziła, przy czym należy zwrócić uwagę, że wnioskując o dopuszczenie dowodów przed Sądem drugiej instancji, nie starała się nawet wykazać okoliczności przewidzianych w art. 381 *in fine* k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]